

# 1 mei, het vertrek begint te kriebelen

Dit weekend zijn de eerste schepen vertrokken en je voelt dat de vertrekkers nu echt maar bezig zijn met schip en met de laatste voorbereidingen. Ook met het mentale omschakelen. Mensen zijn een beetje gelaten en stil... We vragen hier en daar wanneer men weggaat en er zijn er nog maar een paar die laat in mei pas de haven verlaten. Of we Gerard en Elly van de Umata nog zien, of Roelof en Mieke... is de Zij zijn in Nederland en komen juist terug als wij thuis zijn. En als je kunt "gaan" je gaan, wanneer de wind goed is dan hopen we voor hen dat ze meteen een goede pakken, wij zien elkaar tzt heus nog.



alleen

zullen

vraag.

moet

vaart

Onverwacht is het nieuws gekomen dat de Chimo zijn reis in de Carib moet beëindigen. Het plan eerst naar Bermuda te varen en dan via de Azoren naar Europa, vanwege gezondheidsredenen omgezet naar "schip verschepen" terug naar Southampton. Wij zullen Maaike en Leo dan eerder in Nederland zien dan hier in de Med-wateren. En we hopen dan meteen Rob en Brigitte van de Twixx te treffen, misschien weer net zo als in oktober afgelopen jaar: bij een van ons thuis op een najaar borrel of reünie! Ook vanaf onze site wensen wij Leo en Maaike sterkte. Een verstandig besluit getuigend van goed zeemanschap! Tot ziens allebei!

Klusjes doen we nog elke dag: de naaimachine die Annelies van Elly heeft overgenomen, heeft wat gemor en gezocht uitgelokt, want de draden liepen steeds vast in de spoel. Een paar druppels amandelolie (normaal gesproken voor de tere huid) doen wonderen, borsteltje door het spoelhuis en eens even gekeken welke naalden er eigenlijk zijn: tja, de 70, 75+ stretch, en vooral de 80 ontbreken... ach was er maar een Hema. Heus, Hema missen we het meest.

De Grabbag is nu voorzien van een nieuwe draagband en Annelies heeft meteen maar wat verstelwerk aan kleding gedaan. Of we toekomen aan het naaien van zonnehoezen voor de dekruiten, ....we gaan het zien. De zon schijnt, het is zomer hier en we zitten ook heerlijk in de kuip.

Mannenklus is: veren tussen de achterlandvasten zetten. De oude landvasten zijn gerafeld door de krachten die er met de harde wind op hebben gestaan. Deze Med-optie met veren gaat Skadi helpen in bijv. de Bora, tussen schip en wal (niet andersom).

## 5 mei, naar het paradijs

Onze zoektocht naar de Lega Navale in Pozzallo brengt ons bij de begraafplaats.

Niet vaak zijn we zo lang gaan dwalen tussen de huizen van de doden, zeg gerust maar villa's waar de overledenen wonen. Eerste blik na binnenkomst, heb je op de lanen met familiegraven uit 1900 of later, soms sarcofagen, in late barokstijl gebouwd, met overdadige ornamenten, waarin een doodshoofd je aanstaart. Met beelden van engelen, van de geknielde Maria. Veel bloemen liggen bij elk familiegraf en worden duidelijk steeds ververst. Gedenkplaatsen met religieuze afbeeldingen scheiden de straten van elkaar. Torentjes op daken van deze dodenhuisjes. Struiken met bloesem, zingende vogeltjes.....stilte,...een paradijsje.



In het bijzonder worden we getroffen door de twee velden met kindergraven en baby grafjes. Slechts een kleine grafsteen steekt uit de grond voor elk kind. Opvallend in deze landen is het in de grafsteen inzetten van een foto van de overledene. Het geeft een hele persoonlijke sfeer en boodschap weer. Oog in oog met de foto van de persoon die hier ligt, vraag je je ook werkelijk af, wat het leven voor deze mens heeft gebracht. En meteen betrek je de dood op je eigen eindige leven, niet zozeer in verdrietige zin, maar meer met het besef dat het leven maar kort is... En de vraag komt op waarom we niet de moeite doen elkaar veel gelukkiger te maken, of het leven ten volle in geluk te leven.

Annelies raakt Peter in het doolhof kwijt. Onverwacht komt Annelies al dwalend in het modernere deel van de dodenstad. Hier is alles marmer, met ruiten waarin Christus is gegraveerd of een religieuze afbeelding. Als kleine

eengezinswoningen, ja rijtjeshuizen, staan ze naast elkaar, elk in uniek strak ontwerp. Even verderop ligt de buurt waar je alleen doorheen mag lopen met toestemming: de familiehuizen van de beter gesitueerden.

Een bloemist zoekt een graf, het boekje in zijn hand. Twee jongedames maken de stenen muur van hun familiegraf schoon met de bezem. De opzichter zit met dikke buik bij de ingang in zijn stoel en zegt alleen: Salvé!

Een indrukwekkend bezoek aan een weelderig gravenpark. Hier en ook in andere delen van het Middellands Zee gebied begraaft men zijn doden niet onder de grond, want, zo zegt men:

*„ alleen een hond begraaft je onder de grond, een mens doe je die oneer niet aan."*

Uiteindelijk vinden we de Lega Navale aan de verzande haven. Het gebouwtje is gesloten en 4 jongemannen staan er te praten. Annelies vraagt of er iemand is die ons kan helpen lid te worden. Men spreekt geen Engels maar een van de jongens belt een havenkantoor. Een mevrouw, die 3 talen spreekt, vraagt onze diepgang en begint te waarschuwen om niet de haven binnen te varen, want het is te ondiep voor ons. „No no", roept Annelies door de telefoon, „ wij zijn met de auto, niet met het schip". Pffff...Zij vertelt dat zij van de havenautoriteit is en dat zij de voorzitter van de Lega Navale kent. Ze neemt ons telefoonnummer op en zal de voorzitter vragen ons te bellen. Daar wachten wij dan maar op de komende week en anders leggen we in Italië maar aan in een Marina van de Lega Navale, dan kunnen we meteen de lidmaatschapskaart krijgen.

We vervolgen onze autotocht terug naar Marina di Ragusa, over de weg met de enorme gaten. Peter kent de plaatsen nu en zigzagt er omheen en zo scheuren we terug, door het landschap van Ragusa, waar de gele brem in grote bossages langs de weg bloeit, waar de Bougainville in 3 kleuren langs de huizen groeit, de Oleanders op springen staan, de Agaves in knop komen, het gras al gemaaid is en in dikke rollen op de akkers ligt. Het is zomer, en het land begint zijn frisse groene kleur alweer te verliezen, maar de bloemen bloeien in grote getale.

## 8 - 14 mei, Nederland en de zonen

Wat kan je nog meer wensen in 1 week, dan alledrie de zonen te zien.

Ralf past op de katten en wij vertrekken naar Weeze. De week heeft een programma, maar we lassen veel momenten voor onszelf in. In een van deze dagen kunnen we intens genieten van bijvoorbeeld Middelburg, waar we een zeer comfortabel hotel hebben geboekt en waar we wat kunnen winkelen.

Manueel therapeut, onze vaste ruggenkraker ondertussen, pakt Annelies tussen alles door nog even aan. Annelies is een beetje scheef en , je kent dat wel, een paar grepen in de ruggengraat, wat getimmer op de heup en Annelies, eerlijk waar, huppelt als een hinde terug naar de auto.



Wat is Nederland toch groen, en netjes. Er is geen vuil in de berm, geen dode honden of katten langs de weg. Bedrijven zijn gebouwd van nette strakke materialen en niet van afbrokkelend geel beton. Wat een mooie winkels hebben we en wat rijden we gedisciplineerd. Ja mensen, echt, we zijn gedrild. Maar we gunnen elkaar ook zoveel: het ritsen op de weg gebeurt perfect, we rijden gedwee 80 achter elkaar aan op de trajectcontrolewegen. Hier staan geen gedenkbloemetjes en bidprenten.

Tweede grootste en heerlijkste moment deze week is de ontmoeting van zoon Joran in het meest geliefde Grand Café van Den Haag. We stampen Joran meteen vol met eieren, zalm en rosbief. Arme muzikant. Ondertussen doet hij zijn verhaal over zijn muziek, zijn werk, zijn ongelofelijke ideeën en het geluk dat hij altijd weer heeft om precies de juiste vraag beantwoord te krijgen, de juiste persoon voor een bepaalde klus te vinden, en dingen voor elkaar te krijgen, waar paps en mams een hard hoofd in hebben.

### 18 mei Club Seven Den Haag gaat hem zien! Presentatie van Bellator zijn eerste EP!

Ook brengen wij een bezoek aan zoon Brian, Babette en de kinderen en worden verwend met Grieks eten en Monapuddingen, die hebben ze niet in Italië.

Het is een uitbundige week waarin we kinderen en tevens een paar hele dierbare vrienden en vriendinnen zien. O.a. vrienden bij wie we mogen logeren, in Gent en op Kaag eiland. Hand in hand lopen we in de voorjaarszon door oude kleine straatjes, kopen we nuttige Nederlandse dingetjes en krijgen we vooral veel liefde van de kinderen. Annelies staat "uren" onder de regendouche in de hotelkamer. We slapen in bedden van 2 bij 2. Een week van wat zaken maar vooral van weerzien en heerlijke momenten.

Bij terugkomst op Sicilië boft Annelies nog meer, omdat Ralf pas twee dagen later weg hoeft en we bezoeken met hem de stad Syracuse. Er is in die twee dagen ook genoeg ruimte voor lol, en gesprekken. Voor rustig en gezellig samenzijn. Met een voldaan gevoel nemen we afscheid van hem. Hij heeft zich volledig kunnen ontspannen, is sinds de zeiltocht langs Sardinië dolenthousiast en het leven op de boot bevalt zo goed, dat hij zichzelf heeft beloofd ook ooit een zeilboot te kopen.

## 15 mei, woestijnzand en kamikazebusjes

Het moet dan toch eindelijk gebeuren: de boot moet geschrobd. In de afgelopen weken is hij steeds meer terracotta geworden. Zelfs geringe regendruppels lijken kilo's zand mee te nemen en poederen alles bruinrose. Maar dan ook alles. De auto's de daken van de huizen, de blad eren van de bomen.

Peter wijdt zich aan de klus en aan het einde van de ochtend is de halve boot schoon. Annelies is bezig met wassen draaien en spullen terugplaatsen in de logeerkamer nu Ralf naar huis is. Deze keer schakelen we terug met boodschappen doen: we varen immers langs kustplaatsen en we kunnen alles overal kopen. Dus het wordt vandaag geen Spar en het wordt morgen geen markt!



De dierenarts komt en neemt bloed af bij de katten. Het gaat allemaal heel rustig maar de kattenoren liggen plat. Over een paar weken komt het certificaat dat er voldoende antistoffen in het bloed zitten.

Op weg naar Comiso, om de auto terug te brengen, stoppen we bij Lidl voor een stapel kwarkpotjes, bij Ibleo voor een koffie en om de opticien Lella te bedanken voor alle service. Het rechteroog van Annelies heeft een beschadiging opgelopen op het hoornvlies door droogte van het oog en schuren van de lens, zo constateerde vorige week de oogdeskundige van Pearl in Middelburg. De in Ibleo aangeschafte bril is dus mooi op tijd in bezit gekomen.

Terug vanuit Comiso zitten we in de "rupsbaan", en wel voorin. Busjes rijden hier gewoon midden over een gat, halen lekker in en aangezien Annelies rechts achter de chauffeur zit met vrij uitzicht op de weg, kan ze optimaal "genieten". Met de hand op het hart wanneer in tegenovergestelde richting een kamikazepiloot blijft inhalen tot hij vlak bij ons busje is en op het laatste moment invoegt. De woorden: „ wij zijn groter dan hij", van Peter, zou een geruststelling moeten zijn?

Nog even en dan zijn we weg uit Marina di Ragusa. Wat zal de reis ons dit jaar brengen?

## 17 mei, Skadi on the move again to Marzamemi, 35 mijl

Vandaag, op de verjaardag van koningin Maxima, gaat de Skadi en zijn bemanning weer op weg, onder het voeren van de Oranje Wimpel. We beginnen het 3e jaar van onze reis en we gaan op weg naar de Adriatische zee om daar een 5-tal maanden rond te varen.

**Mooiste bericht vandaag is dat Zoon Ralf eindelijk een (zelfs fantastische) baan heeft gevonden. YEAH!!!**

Het weer is geweldig voor de eerste tocht, strak blauwe hemel en geen wind maar tegen de middag gaat deze lekker meewaaien uit zuidwest 3 Bft. Een mooie dag voor een eerste tocht om alle 4 even in te slingeren.



om 08:45 maken we los en met behulp van een Marinero varen we voorzichtig langs de ondieptes in de haven en gaan we naar 10 meter water. Buren staan te zwaaien .De Stuurautomaat erop en op weg naar de eerste bestemming. Rond 10:30 wordt de Genua erbij gezet en gaan we bij 1.800 toeren motor een mooie snelheid van 5,5 knopen.

Odin ligt buiten maar moet even naar de bak en wordt meteen weer een beetje zeeziek. Weer lekker buiten gelegd en vandaag maar een beetje extra knuffelen, dat helpt vast wel.. Ht wordt toch een beetje troosten en verplaatsen: Odin schuimbekt, we leggen hem in zijn mand op het bed, Odin moet poepen en geeft dus weer over op de vloer en Peter houdt hem een poos op schoot. Uiteindelijk legt Peter hem terug in de fietsmand. Op dat moment gaan we de "kurkentrekker in". Het i niet heel erg vindt Annelies, maar lastig en ook Annelies voelt zich af en toe een beetje "eng". Freija en Peter zijn de wezens met de zeebenen.

Op zee beleven we verder niets anders dan het spotten van een bruin soort zeemeeuwen, een historisch wrak dat goed met boeien is aangegeven, een tonijnkwekerij. We krijgen ondertussen een mail binnen van Bob de Belg die onder vaart is naar Corfu en 3 4 tonijnen heeft gevangen, :I

Annelies heeft Peter verboden te vissen want ze wil echt niet met bloederig dek aankomen in Marzamemi.

De Genua is allang weggehaald en we schommelen verder naar de Golf van Noto. De Club Nautico geeft geen antwoord op VHF en telefoon en wanneer we de haven binnen glijden (voorzichtig voor alle onderwaterrotsen) staan er twee kerels van Marina di Marzamemi klaar om ons aan hun Marina vast te leggen. Een soort Jorge (van Mar Menor) net zo charmant en knap maar dan Italiaans en hij heet Salvo, helpt met aanleggen. De eerste rit zit erop. Odin is alle ellende meteen vergeten en gaat het ponton op: er valt immers weer van alles te ruiken aan al de lijnen, en licht- en waterpalen.

Van Salvo krijgen we advies waar we de komende dagen moeten gaan ankeren: en dan lezen jullie dat dus ook....de komende dagen. Dus "stay tuned"!.

## 18 mei, Marzamemi naar Crotone, 176 mijl

Ook hier loopt Odin gewoon het ponton op, maar dit is een ponton met allerlei visserstouwen dus een beetje rommelig. Er is natuurlijk van alles te ruiken. En in de meterkast zitten geeft ook een lekker veilig gevoel..

We vertrekken rond 10.00 uur. We pakken het vandaag wat rustiger aan voor Odin, starten van de motor blijkt niet de oorzaak van de stress te zijn, maar wanneer wij tot actie overgaan, wordt hij meteen zenuwachtig. Ook dat hadden we willen vermijden, maar een vriendelijke visser helpt ons met losmaken met zijn spontane gezicht en saluut. „O jee wat gebeurt er nu allemaal tegelijk en wat is dat voor een enge drukke persoon?!", denkt Odin en hij vliegt naar de slaapkamer in het schoenen vak. Het slijmbekken begint meteen en Peter neemt hem een half uur op schoot wanneer we eenmaal varen. Hij wordt rustig en we leggen hem op een kussen achter de lier, dat gaat goed. Meuw! roept Freija die al een uur in de mand ligt en aandacht vraagt en een poot naar Annelies uitsteekt(pak me dan).



Er is wederom te weinig wind, we motoren met Genua erbij (dat geeft een knoopje meer) naar Syracuse met de bedoeling daar te ankeren en morgen naar Catania te varen. Salvo van de Marzamemi haven heeft ons aangeraden door te varen naar de baai van Taormina omdat die beschut ligt en de baai van Catania niet.

Dus we gaan naar Taormina. Annelies vraagt (zich af) of het niet verstandiger is gewoon over te steken naar Roccella Ionica, want wat heeft het voor zin om de driehoek te maken Syracuse-Taormina-Roccella, als we nu zo rustig en rechttoe rechtaan al op Roccella afstevnen... Peter kijkt naar het weerbeeld. Het is gunstig ook al is het slechts motoren. Het kan ook anders. De Zweedse buurtjes in Marzamemi hebben in een niet voorspelde storm gezeten onder de voet..

We gaan de nacht door, naar Roccella! Dachten we.

De wind staat zuid en we kunnen ineens zeilen. Dat duurt 45 minuten. Daarna komen er onverwachte ruggen van golven op ons af, het is geen paaltjes pakken maar af en toe zit er een slechte tussen. Het lijkt op swell maar dan

venijnig met tussenpozen van 3 seconden. De katten moeten inslingeren. Odin gaat een paar keer op schoot bij Peter, want hij is ziek. Speeksel hangt aan zijn bekje. en hij probeert het af te schudden of weg te smekken. Zelig. Ook Freija geeft over na op de kattenbak gezeten te hebben, en dit is nog wel onze heldin! Annelies vindt het een beroerde zee. Zit overigens ook niet comfortabel op toilet. Na een uur gaat bij Annelies de gemoedstoestand omlaag. Het blijft vervelend en Annelies gaat niet in de punt in bed liggen maar op de bank. Verhuist naar bed, want de hele vaarpartij heeft vermoeidheid in de rug gebracht en een goede matras is zeer welkom nu.

Peter houdt wacht, het is niet koud met 18 graden. Freija zit in haar mand, vastgebonden met tuigje en touwtje aan een lat. Odin ligt achter zijn fietsmand onder de buiskap. Als hij maar dicht bij Peter kan zijn...

Annelies valt ondanks het vervelende geschommel in slaap en bij wakker worden in de nacht voelt ze dat de nare beweging is opgehouden. Om 05.15 lost Annelies Peter af, die in het stoeltje buiten kleine slaapjes doet met Freija op zijn borst, samen onder een deken. De zon komt op. We varen op een gladde zee langs de bergen van Zuid Calabria. Peter gaat naar bed en neemt Odin mee. Odin slaapt verder en Peter ook. Annelies geniet van ontwakend Calabria...

Tegen 08.00 uur komt Peter in de kuip. En we besluiten niet naar Roccella Ionica te gaan maar door naar Crotone, De katten zijn niet ziek meer en zoals verwacht is Odin van zenuwpees omgeslagen in overmoedige bootkat, vrolijk, dapper, gezellig. De motor staat nog steeds aan met grootzeil erbij want we zijn nu bezig een doel te halen: we willen om 20.00 uur uiterlijk in Crotone zijn. We zitten gewoon in de zon, Annelies ligt soms plat op een kussen enigzins aangeslagen door deze eerste grote tocht op een wispelturige zee met de zorg voor de katten.

Zoals altijd blijkt dat de katten ook een soort acceptatie kennen. De hele middag zitten de katten zich te wassen, pakken elkaars beste plek af, lopen rond, eten, drinken, gaan op de kattenbak en begraven netjes hun plasje...alles gaat weer normaal.

In Crotone staat redelijk veel wind uit zuid. Met hard achteruit varen, zet Peter Skadi in 1 keer tegen het ponton. Annelies ontfermt zich over de landvasten, nu toch maar weer op de lier. Dat vindt zij super handig. Na ons komt een Italiaanse boot die de "slag" niet te pakken heeft en de marinero's moeten er hard aan werken. We vernemen van de Amerikanen naast ons dat de echtgenote ook nog niet zo lang zeilt en de schipper twijfelt over de keuze van afstanden de komende dagen, om de harde wind vooruit te zijn of niet, want zijn vrouw vaart pas een paar jaar...

De keuze is effe lastig ook voor ons, we hadden ons voorgenomen hier 3 dagen te blijven. We lopen voor op ons programma omdat we Syracuse, Catania, Roccella hebben overgeslagen. Maar slecht weer zouden ook wij vooruit kunnen snellen...nee, we blijven.

We horen ook dat er gisteren harde wind uit noord in de straat van Messina heeft gestaan en de Amerikanen hebben moeten halt houden in Roccella na behoorlijk tegen de golven in te hebben moeten varen. Aha.....dus wij hebben ons inderdaad in de afgevlakte golven van de Messina wind bevonden gisteren.

Dan volgt nog de inschrijving op het kantoor en Annelies heeft alle drie de mannenharten op het kantoor alweer gebroken met de eerste Italiaanse woorden. Pasquale maakt de bootlengte meteen 20 cm. minder op het formulier, vraagt of we lid zijn van de Cruising Association, dat moet wel 90 % korting bij elkaar geven zegt Peter lachend tegen Pasquale. Deze doet een zogenaamde "handje klap" deal met Annelies. Dat wordt voor een prikkie liggen hier. Als we hem nou ook nog een biertje geven in de stad (er is feestweek met muziek en vuurwerk) betalen we helemaal een schijntje.

Nu eerst een maaltijd en dan een lange zachte nachtrust...buonanotte a tutti!

## **20 mei, Crotone**

Overdenking reis nu wij weer in een landschap/stad zijn aangekomen met een zeer rijk verleden:

"Hoe meer je ziet, hoe meer je beseft dat je niet all es kunt zien". We moeten minstens een eeuw langer leven en dan nog is er zoveel niet gezien...

*Crotone ligt in de provincie Cosenza, aan de Golf van Taranto. Crotone, als Krotoon in 739 of 710 v.C. gesticht door Griekse kolonisten, was vooral befaamd om zijn medische school, om de wijsgerige school van Pythagoras en om de naburige tempel van Hera Lacinia.*



*De Oost-Calabrese stad Crotone staat er van oudsher om bekend dat de lucht en het eten er heel gezond zijn. Toen Crotone nog tot de Griekse koloniën behoorde, kwamen de Crotonezen bij de Olympische Spelen herhaaldelijk als winnaars uit de bus. Op den duur nam dit zulke vormen aan dat de sporters uit deze stad van deelname aan de Spelen werden uitgesloten. De Grieken, die zich realiseerden dat het succes van de Crotonezen moest samenhangen met hun geboortestreek, trokken vervolgens naar Crotone om er te trainen. Het gevolg: de Grieken die in Crotone getraind hadden eindigden op de eerste plaats.*

*Om 01.30 worden we uit ons bed gebombardeerd: het plaatselijke feest van de Madonna van Capocolonna, heeft zijn hoogtepunt bereikt. Met 20 kanonschoten begint de pelgrimstocht naar Capo Colonna, 3000 mensen brengen het schilderij van de madonna naar de kaap onder gebed en gezang dat door de bisschop met microfoon in de hele haven te horen is. Het ebt langzaam weg tegen een uur of 03.30. Na een glaasje melk hoopt Annelies nog wat te kunnen slapen...*

*De dag begint met een heel relaxt ontbijt in de zon en met het gepruttel van de plaatselijke vissersbootjes die voorbij gaan met gepaste snelheid. (Dat mag ook wel eens gezegd worden, want we hebben in menige vissershaven behoorlijk golfslag gehad door de trawlers die met meer dan 3 knopen de haven uit maken. We gaan het stadje in dat rijk versierd is met verlichtingsbogen over de straten en 2 enorme verlichtingspoorten bij de Basiliek, waar de Madonna "woont". We nemen een koffietje in een eenvoudig tentje, waar zoals gewoonlijk weer je mond openvalt als je binnenloopt, zo groot is de vitrine met alle "dolci". We betalen 5 euro voor een cappuccino, een dubbele espresso, een flinke Tiramisu en een roomsoes. Er is markt en we kopen meteen een voorraad groenten en fruit. Bij een klein stalletje mer een klein gerimpeld en tandeloos mannetje koopt Annelies een grote meloen:, ik ga voor de tandeloze mannetjes," zegt ze, waarop Peter reageert:„.....heb ik net allemaal plantaten laten zetten..."*

## 21 - 22 mei, Crotone

De Italianen naast ons komen om een citroen vragen. wij hebben alleen een flesje sap. Nee, dat is niet goed, want het is om tonijn in te garen., Tonijn?", „hebben jullie tonijn gevangen?" Sowieso zijn wij al gefrustreerd omdat Bob de Belg die wij kennen uit Ragusa, iedereen heeft gemaild dat hij 3 tonijnen heeft gevangen - of waren het er 4? En wij maar vissen met dat lokaas en we vangen nooit wat. We vragen dus meteen aan de Italiaan hoe hij dat doet?! Gewoon met een Calamare! Wij halen onze nep-calamare uit het plastic en tonen het lokaas aan hem. Ja, dat is de goede, zegt hij en met een snelheid van 5+ knopen. Nou, breekt mijn klomp.... „Je moet gewoon geluk hebben...", zet de Italiaan en hij lacht een beetje in zijn vuistje.



Het wordt een gezellig hoekje zo met Italianen, Fransen, Duitsers en Zweden .De Duitser vergeven we met zijn Bonjour, het is nou eenmaal lastig om al die vlaggen van elkaar te onderscheiden...zelfs als je zeilt :I Hij houdt in elk geval wel van Siamezen, heeft er zelf een gehad.

De Zweed heeft 6 jaar Griekenland "gedaan" en een vriend helpt hem de boot terugvaren naar Frankrijk, waar hij via de kanalen terug gaat varen naar het noorden.

Wij gaan een stuk lopen, allereerst naar de dierenarts, maar daar moeten we eeuwen wachten voor alleen een paar pilletjes, dus na 45 minuten uitzichtloos in een benauwd wachtkamertje zitten met mensen met grote honden, gaan we weg. We hebben nog een missie: lid worden van de Lega Navale. De secretaris zou er zijn en we vragen hem om "socio" te worden. Nee, dat gaat alleen als een Italiaan je voordraagt. Na meerdere onbeantwoorde mails aan de Lega, een queeste zonder succes in Pozzallo: nu dit antwoord. Maar dan ken je een Nederlander nog niet: Peter gaat Valeria een mailtje sturen of zij een aanbevelingsbriefje kan sturen.

Tot onze grote verbazing en verrassing ligt de Blanca ineens naast ons. Een aantal dagen eerder dan wij vertrokken uit Ragusa maar pech met de accu opgelopen onderweg: zie voor de details hun eigen blog [Op reis met de Blanca](#).

En zo halen we elkaar allemaal weer in, zij het dat onze wegen straks splitsen: want Blanca gaat naar Corfu en wij de Adriatische Zee in. Ondertussen worden we gevolgd door René en Babs van de Momentum of Fall, weten we dat de Escapade op Sardinië is, en dat we Tom en Susan, die wat haastig uit Crotone zijn vertrokken, misschien in Brindisi zien. Zwitsers van de Oona willen ook naar de Adriatische Zee, maar houden sterk rekening met de aanhoudende noordenwind waardoor het niet makkelijk zal zijn om langs de Italiaanse oostkust noordwaarts te varen naar Venetië....ook wij gaan het zien....

## 23 mei, en doorgaan

De Adriatische Zuid....net als de Portugese Noord: hij staat er zelden.

We varen naar Brindisi. Knoop doorgehakt: dit weekend komt er harde wind en opbouwende golven uit het noorden, waardoor we niet prettig, na de hak, naar Brindisi kunnen varen. We zouden dat ook nog op laag tempo doen vanwege de prachtige kust tussen Otranto en San Foca waar veel grotten liggen, witte strandjes en water dat "mooier is dan op de Malediven" zeggen de Apuiërs.



We lezen daarbij ook nog op een website van een ervaren Duitse zeiler, dat noordwaarts varen alleen weggelegd is voor hen die de tijd hebben om elke keer de juiste wind af te wachten. Dat hebben we, maar dat betekent ook dat we grote sprongen maken: Brindisi, Tremeti eilanden, Pescara, Rimini, Venetië. We moeten dus even stil liggen in Brindisi en huren dan een autootje om het prachtige Puglia te verkennen.

We vertrekken richting de Golf van Taranto om 08.30, na het bezoek van Elio van de werf. Om kennis te maken en nadere afspraken over "de boot op de kant" in oktober. De zee is bedaard, het wordt weer motoren. Na een paar mijlen zien we telkens een bruin bobbeltje op het water. Eerst lijkt het een flessendop, later een dier...Zou het een vis zijn? Vreemd....,ken jij een vissoort dat boven water komt kijken?" vraagt Peter. Nee, niet dat ik weet, is het een zee otter? En dan begint het te dagen: het zijn schildpadden. En steeds meer schildpadden liggen met hun schildje boven water, de meesten duiken weg voor de boot, sommigen durven te blijven drijven. Lastig om te fotograferen, maar we hebben een foto en die plaatsen we later bij deze blog.

Tegen 15.00 uur zijn we in het midden van de Golf en er is geen land meer te zien voor uren. Er komt wat wind, maar slechts 2 Bft oplopend tot 4 Bft van achteren, dat helpt niet echt. De katten zijn mak. Slapen in de mand. Geen reisziekte of stress.

We vangen nog steeds geen tonijn, we zien nog steeds geen dolfijn maar wel een zwaardvis die kopje duikelt van geluk. We kunnen lekker zonnen, luieren, en eten maken. Het is hier 2000 m. diep, er is geen schip te zien, geen land, er is geen internet er gebeurt niets, het zou evengoed de Pacific kunnen zijn.

We gaan in de buurt van de kaap van de "hak" niet snel meer: er is stroom tegen. Deze komt de kaap om snellen. Het wordt donker en dan maakt plots de boot een ommezwaai en Annelies voelt het bij de eerste beweging al en roept: we gaan van koers af. Dan blijkt de Plotter het te hebben begeven, nanneer we Santa Maria de Leuca in het zicht hebben. Wat wordt het? Daar ankeren? In het donker? De GPS doet het nog en Peter heeft Navionics ook op zijn telefoon...

We gaan door! Op navigatie op de iPhone. Het is een prachtige avond met 20 graden en veel sterren aan de hemel. We hebben internet, zo dicht bij S.M. de Léuca en Annelies werkt de site bij tot bedtijd.

## 24 mei, Brindisi en de onderhandelstechniek

Annelies kan de slaap niet vatten, niet slaperig genoeg, te hard motorgeronk dat tot in je borstkas trilt. Odin ligt ook op het bed in zijn mand en is bewusteloos...tot 03.00 uur wanneer hij gaat lopen. Hij zit vast aan tuig en touw. Hij wil naar Peter.

Meestal is een krab aan het deurtje genoeg, om door Peter de deurtjes te laten openen, nu niet. „ Nou, dan ga ik er ook maar meteen even uit, een glaasje drinken halen”, denkt Annelies en ze begeleidt Odin, doet het luik open en houdt Odin nog even vast want Peter zit niet op de bank. Meteen overvalt haar de aanblik van felle schijnwerpers, een Peter die hard door de marifoon praat en een groot schip vlak naast ons. Wat is er gebeurd??

Met Peter niets, en met de boot ook niet. Het blijkt de Guardia de Finanza te zijn, die Skadi en bemanning doorlicht. Interpreteerbaar op beide manieren. Annelies zet Odin in de fietsmand en hangt met grote verbaasde ogen en oren over de deurtjes met "weinig om het lijf". Ook dat wordt meteen doorgelicht. Peter moet alle bootgegevens doorgeven, waar we heen gaan, waar we vandaan komen. De grote Guardia Finanza-boot blijft lang naast ons opvaren en uiteindelijk laten ze ons alleen met dank voor onze medewerking.



Toch nog een uurtje of 3 slapen voor Annelies en wanneer ze in de kuip komt is de zee glad en Puglia is vaag te onderscheiden. Er is nu stroom mee. Het is nog steeds motoren met Genua. Het is nog steeds zuidenwind. Tegen 13.00 uur varen we langs de dam van de haven. Lastig dat aanlopen van een haven, de Imray is van 2012 en het is in dat boek niet duidelijk waar we moeten liggen of hoeveel het kost. We varen langs de industrieën en de Garibaldi Ferries, rustig aan. We worden voorbij geracet door een ander zeilschip en we vinden dat schip dobberend voor de stadskade. Wij dobberen naast hun. Het zeilers-echtpaar kijkt ons aan maar zegt niets. Wij denken dat zij op toestemming wachten of zoiets. Er komt uit een van de kade-huizen een man in fluoriserende hesje uit een kantoor en die gaat staan wachten, al handschoenen aantrekkend. De burens doen niets, vreemd...Tja, als jij niet gaat, ga ik. Assertief loopt Annelies naar de punt van het schip; „BUONGIORNO! E permesso? Ormeggiare qui per cinque noce? (Is het toegestaan om hier aan te leggen voor vijf nachten?) Ja, natuurlijk en hij wijst een plek aan. Peter legt de boot langs zij. Het is nog stil hier, er liggen maar 4 schepen.

Of het gratis is weten we niet. Annelies loopt naar het kantoor om e.e.a. te weten te komen. Wanneer ze in Italiaans begint, smelt het hart van Torino de havenmeester meteen en we krijgen het over Sicilie, het lekkere eten en de wijn en onze overwintering. Annelies vertelt dat we uit Crotone zijn gekomen vandaag. Of we Elio kennen? Ja, die kennen we! We hebben hem natuurlijk net pas ontmoet, maar maakt niet uit, ineens blijkt de hele wereld zo klein als Crotone en het feit dat we Elio kennen doet Tonino overtuigen dat we geweldige mensen zijn en hij zal onze boot goed in de gaten houden. Aanmeren is gratis maar hij zal goed opletten. Een extra oog in het zeil vinden wij heel belangrijk ook i.v.m. de katten aan boord en Annelies stopt Tonino een tientje toe met de woorden: „per la mamma. Per fiori per la mamma. O, per un café, come vuoi!” Tonino wordt meteen sentimenteel, ach...een vader heeft hij niet meer maar een moeder wel...

Geregeld op zijn Italiaans en wij beseffen nogmaals hoe heerlijk het is om de taal te kennen en te gebruiken, want het opent deuren. Op de boot zegt Annelies tegen Peter: „ je moet er nu niet gek van staan kijken als we meegenomen worden om te eten bij La Mamma, haha.”

## 25 mei, hoe anders dan Sicilië en hoe prachtig

Vannacht heeft er een politie auto tegenover de schepen gestaan. Behalve een malloot met mank been, die ons vroeg of hij ons ergens van kende, lopen er geen louche figuren langs. Het zijn meest beschaafde Italianen, enkele noord Europese, een groep giechelende schoolmeiden, en twee fietsvakantie -zonder eind- fietsers met sturen vol knuffeldiertjes en het frame vol landenstickers. Flashback: ja, dat deed men vroeger in de jaren 60; van de landen die je bezocht had een sticker op de ruit van de Daf of Simca. Dat men kon zien hoe fortuinlijk je was al met de auto naar het buitenland te zijn geweest.





We hebben een huurauto voor 28 euro voor 3 dagen bij onze "vrienden Interrent via Rentalcars. Buiten een bezoekje aan Lidl, en we nemen zaterdag de Australische burens Grant en Lesley ook even mee, ben je dan weer in staat om het ware achterland, Puglia, te ondervinden...

En wat een prachtige provincie. Zo onontdekt door velen, en zó mooi, met glooiend landschap met valleien die dichtbebost zijn met donkergroene olijfbomen met enorme volle kruin, en daaronder graan en op de toppen van de heuvels witte steden. Wat een verademing om eens niet op een gatenweg te rijden maar een echte zwarte goede snelweg, ZONDER vuilnis(-hopen) langs de kant.

Via de kust met duinlandschap met Hollands groene struiken en een azuurblauwe zee bereiken we de druipsteengrot en speleologiegrot van Castellana. De parkeerwachter waarschuwt ons, dat als we nu gaan bezichtigen, we alleen de korte rondleiding krijgen en we kunnen overwegen om morgen terug te komen om 11.00 uur; dan begint een lange tocht van 2 uur. En dan is het ook niet druk. Dat lijkt ons inderdaad beter. We keren om en bezoeken de witte stadjes van de Valle d'Itria...

**Alberobello "de stad van de trulli". Van boerengemeenschappen naar toeristisch centrum van een World Heritage.** Erkend in 1996 als een World Heritage Site door UNESCO, is Alberobello wereldwijd bekend om de trulli, unieke architectonische constructie en een buitengewoon voorbeeld van oegenschijnlijk eenvoudige structuren, die ook de meest ingenieuze onthullen. In de 15e eeuw vestigden zich hier boeren die hun kleine woningen begonnen te bouwen met kalkstenen. Dit om eigenlijk te ontsnappen aan de tol op nieuwbouw, die opeens geheven werd door het koning van Napels. „Bouw zo onstabiel mogelijk en vooral verborgen onder de takken van de boomgaard, zodat de inspecteurs van de woning deze niet ontdekken". De aangebrachte symbolen op de daken vertegenwoordigen een zuivering, of onderscheiding van families, of een afweer tegen het boze oog. Het historische centrum van Alberobello is veranderd in een openluchtmuseum en op deze plaats mogen ook geen nieuwerwetse Trulli worden gebouwd. Veel Trulli zijn omgebouwd tot bed and breakfast, of cadeauwinkel.

Rijdend door het schone landschap van Puglia vindt je verspreid tussen boeren erven, en agriturismo's, of heren der in de stadjes, nog authentieke trulli. Ook bouwen de bewoners van Puglia hun huis soms met een Trulli torentje.

Het is weer een openbaring zoveel als er in een dag te ontdekken is op een kleine lappendeken van de hak van Italië. Zeilers hebben ons eerder gezegd: De oostkust van Italië moet je gewoon snel voorbij varen, het is heel saai, er zijn alleen maar stranden. Ja, ver op zee heb je geen notie van de rijkdom van de natuur en de cultuur. Zonde om over te slaan!

## 26 mei, Castellana Grotto

We hebben een rondleiding om 11.00 uur ...Klik hier ---->[De grotten](#) om een idee te krijgen van waar wij zijn geweest.

Zeer professioneel georganiseerd. Onze groep Engels sprekenden word begeleid door 3 gidsen: 1 vooraan, 1 achteraan, en 1 in het midden. Na de korte route werd door gids 1 gezegd: besef dat je nu nog een km. verder de grotten ingaat en afdalt naar 72 m. diepte. Als je denkt bang te worden, of je je niet lekker meer gaat voelen, dan kan je nu met onze tweede gids mee terug.

Wat tevens veel indruk maakt is de verscheidenheid aan vormen, van stalagnieten en stalactieten tot ijskristalachtige vormen in waterplassen en stekelballen aan het plafond van de grotten, gevormd door weer andere mineralen dan kalk waardoor het zijn uitzonderlijke vorm krijgt. Uiteindelijk stopt de tour in de "witte grot", een paleis van druipsteen en tot nu toe weet men niet waardoor het steen zo licht van kleur is, als van Alabaster. Onze gids vertelt dat er ook leven is in de grotten; een spin die helemaal doorzichtig is en blind, en leeft van het mineraal. De gids zou deze spin al snel zien, maar wij, die geen beeld hebben van wat voor soort dier het is, zouden hem niet ontdekken. Aan het eind van de grot wordt extra zuurstof gemaakt omdat anders het CO2 gehalte te hoog zou worden en niet alle toeristen de achterste grot, de witte grot, zouden kunnen bezoeken.

Overigens bevindt de grot met de langste stalactieten ter wereld zich in Sardinië, de Grotto di Ispinigoli. De grot van Postoina in Slovenië is de tweede grootste ter wereld. Wij willen die zeker bezoeken. De grootste grot ter wereld bevindt zich in Kentucky; de Mammoth Caven 651,8 km.



Meerdere groepen gaan dagelijks de grotten in, maar wij krijgen geen gevoel van massa-bezoek. De gidsen houden zeer respectvol afstand van andere groepen zodat de bezoekers de informatie in hun eigen taal goed kunnen volgen. Er wordt continue opgelet of men zich goed voelt, of men nog bij de groep is en de gids is zeer deskundig en staat open voor alle vragen die bij je opkomen.

Diep onder de grond zijn, opletten waar je loopt, luisteren naar een gids, om je heen kijken, je verbazen en onder de indruk zijn....het blijkt allemaal vermoeiend. Meerdere bezoekers komen afgemat de grot uit. Ook Annelies. We picknicken onder een olijfboom in de schaduw. Van de kust rijden we terug naar het zuiden en bezoeken nog schilderachtig kustplaatsje Polignano a Mare, dat gebouwd is op de steile kliffen aan een bruisend turquoise zee. Na ook even de jachthaven bekeken te hebben rijden we door het mooie landschap terug naar de boot.

## 27 - 30 mei, de Salento met de steden Lecce en Brindisi

### De Salento in Apulië

Dit is de Salento, in Apulië, de regio stekt zich uit van Brindisi in het noordwesten tot Santa Maria di Léuca, de zuidpunt van de hak, tot Talsano in het noordwesten, aan de Ionische Zee. Tussen de Ionische Zee en de Adriatische Zee, rijk aan tradities uit het Magna Grecia, met veel oudheden, en oorspronkelijke wijnen. Een landstreek met mijlenlange kustlijn met witte stranden waartussen geheime grotten liggen en waar kliffen hoog oprijzen.

Apulië is beroemd om zijn geografische ligging. Het heeft Neanderthalers overleefd, apigo piraten, (de naam Puglia komt van de naam van deze Illyrische stam), Griekse- en Romeinse kolonisatie; Hannibal vocht op de oevers met de Romeinen en een paar eeuwen laten bevochten de Romeinen de Ostrogoten.



We hebben veel gehoord, van de mensen die we tijdens onze overwintering hebben gesproken, dat: „...als je naar Venetië gaat, is het snel doorvaren want de oostkust van Italië is saai en vlak, er is niets te beleven". Dan hebben die mensen niet stil gelegen in deze prachtige streek. Ook de Amerikanen Tom en Susan van de Sirena, en Grant en Lesley van de Cattiva verbazen zich elke dag weer over de onuitsprekelijke hoeveelheid erfgoed, mooie stadjes, natuur, en indrukken. Puglia: zeker een keer doen!!

### De stadskade

We liggen aan de stadskade, waar het Italiaanse leven pas begint te bruisen na 18.00 uur, mensen langs de aanmeerde boten flaneren, Afrikanen hun zonnebrillen en petjes (niet opdringerig valt op) te koop aanbieden. Er komen een paar feesten aan, de maand mei eindigt met een sportfestijn voor kinderen en er worden voor het begin van juni al tentjes neergezet voor de Regatta van Brindisi. Deze vindt plaats vanaf 4 juni. We gaan daar niet op wachten. Als we op alle festijnen zouden wachten waren we nog haast nergens gekomen.

Brindisi heeft een historische haven die al vanaf de Romeinse tijd een vertrekpunt was voor veerboten naar Griekenland. Hoewel de stad niet zo bekend is, heeft het veel te bieden, ook qua rust en natuurschoon. In de Romeinse tijd werd deze stad Brindisium genoemd, dat "hertenhoofd" betekent, en refereert aan de natuurlijke vorm van de haven. Een van de belangrijkste Romeinse wegen, de Via Appia, eindigt hier. Een Romeinse zuil boven aan een marmeren trap aan de haven, herinnert hieraan, en markeert het eindpunt van de Via Appia. Door de aanleg van de Via Appia, omstreeks 312 v. Chr., werd de stad al snel een strategisch gelegen plaats.

### Lecce

Op de derde dag dat wij een huurauto hebben rijden wij naar Lecce. Barokke binnenstad met de meest elegante hoge gebouwen waaronder de Dom en het gouvernementspaleis. Op het grote plein kan je heerlijke koffie en gebakjes eten tegenover het Romeinse amfitheater, waar gezellige Afrikanen hun spulletjes verkopen en waar in de smalle oude straten met hoge huizen, kunstenaars hun handwerk aanbieden. Van miniatuurschilderijtjes, tot zandschilderkunst. Van leren tassen, tot sierraden van metaal. En daarachter liggen onderaan de tufstenen gevels de

ambachtswinkeltjes met worst, kaas, kip, wijn, en plaatselijke producten waarvan de oorschelppasta een der belangrijkste is in de Salento. En niet te vergeten de Pizzo, het pikante broodje. [Zie hier het recept van de Pizzo](#)

Wij kunnen op onze reis niet zoveel souvenirs kopen, want dan zou de boot een vrachtboot worden, maar in sommige gevallen zwichten we. We gaan dan ook thuis een vitrinekast maken met aandenken....Onze aandacht wordt bijzonder getrokken door de zandschilder uit Senegal. Hij vertelt ons zijn naam en legt uit welke zandsorten hij gebruikt en waar deze vandaan komen in Senegal. Mbaay, heet hij en we zijn zo gefascineerd dat we een schilderij van hem kopen.

De terugtocht naar het noorden is langs een schaars bewoonde kust met stranden die niet heel bekend is en ook niet erg aantrekkelijk, behalve voor surfers. Ook liggen hier weer veel olijfboomgaarden en verbouwt men graan. Afwisselend liggen er rietvelden en duingebieden. Hoewel alle steden behoorlijk schoon zijn vinden we langs de kustweg toch wat vuil, maar lang niet zo erg als in Sicilië.

## MSC MUSICA

Hoogtepunt van de laatste dag in Brindisi is het binnen glijden van het MSC Cruiseschip Musica en zijn 2500 passagiers. Dat geeft een hoop "leven" op de boulevard. Het toerisme barst 12 uur lang los; de bierfietskar komt langs, de nog niet eerder geziene hop on bus, speciaal voor de cruisemensen, een treintje, ballonnenverkopers en daar tussendoor racet de knuffeldieren en stickerfietser alsof de boulevard van hem is. We spreken Antwerpse gasten die even stil houden bij Skadi en vertellen over hun reizen per cruiseschip; dat de Noorse schepen en service de beste is en dat je op dit schip natuurlijk een prachtige reis hebt, met alle soorten vertier dag en nacht, maar dat je je eigenlijk niet kan afzonderen van alle entertainment, tenzij je een hut aan de buitenkant hebt met balkon. Wij zouden het toch wel een keer willen meemaken en dan zouden we kiezen voor een reis die wij zelf hoogstwaarschijnlijk niet gaan doen, en dat is naar Alaska.

Het zijn mooie dagen geweest in Brindisi en je kan ook hier nog weken blijven want je vindt steeds meer verscholen kerkjes en interessante geschiedenis. Maar de wind draait en we maken ons klaar voor vertrek naar Trani of Vieste...

## 30 mei, van Brindisi naar Monopoli, 37 mijl perfect zeilen

### Brindisi stadskade

Er is geen water en geen electra aan de kade, het is er wel gemaakt, met mooie meterkasten, met het functioneert niet. We hebben genoeg energie aan boord en we tanken wat water aan een kraan die Grant van de Cattiva ons wijst, 2 jerrycans vol voor nood. Dan komt er opeens een havenmeester prutsen aan de energiepalen en vertelt Peter dat die in werking worden gezet voor de talloze zeilschepen die meedoen aan de Regatta. Mooi, kunnen wij vanavond dus de tanks bijvullen haha. De enige electra/waterpaal die het doet is die ene die vlak bij het zeiljacht Sirena staat. Gelukkig heeft Tom een hele lange slang en wij kunnen onze Skadi vullen tot de dop.



### Naar Monópoli

En zo vertrekken wij de dinsdagochtend naar Monópoli, i.p.v. Trani. Achter de Cattiva en de Sirena aan. De perfecte zeiltocht; met Spinaker, gedurende 26 mijl. Een zeetje dat zoals gewoonlijk zijn golven snel opbouwt met zelfs 3 Bft. en de schepen die in tegengestelde richting varen moeten later in de middag aardig kopjes pakken in golven van een meter. Wij varen, met golfjes/golven en stroom (ja, die is er ook in lichte mate) en wind mee, tussen 3,5 en 5 knopen snelheid.

Halverwege de tocht moet de Spinaker van stuurboord naar bakboord. En het grootzeil moet van bakboord naar stuurboord. We draaien een "stormrondje" i.p.v. een gijp te maken. Maar we vergeten echter dat we een lange vislijn uit hebben hangen. We proberen de lijn binnen te halen: Peter aan de reling door de lijn decimeter voor decimeter naar binnen te trekken, Annelies door de lijn op de hengel op te winden. Het lijkt of de lijn onder de boot ergens gekneld zit...We willen zeker niet dat het rubberen lokaas ergens in vast gaat zitten...We blijven natuurlijk doorvaren want we gaan op zeil en Spinaker. We zien het lokaas komen, maar dat verdwijnt onder de boot en zit dan inderdaad vast. Dus we laten de lijn weer vieren, dat gaat niet vlot, maar lukt uiteindelijk wel. Wanneer we de lijn wederom binnenhalen en het lokaas zien, gaat Peter op zijn buik hangend over de trap, het lokaas opscheppen met de pikhaak. Hè hè!! Toch nog avontuur vandaag, al zijn het geen dolfijnen en vangen we geen tonijnen.

Als een paard de stal ruikt, gaat hij rennen: om 17.15 uur halen we de Spinaker eraf en gaan we motoren. Om het hoekje van de pier van Monópoli staan Susan en Tom ons te ontvangen. Tom wijst ons waar we voor moeten oppassen, touwen in het water, ondiepte aan de kade. We zijn weer een stuk verder en liggen in een prachtig dorp.'s Avonds schijnt warm licht op de panden aan de kade, het kasteel en de kerktorens. We zitten lang buiten en de katten ook. Die alweer een andere kade ontdekken en na het spannende verkennen op de kant met Peter, in diepe slaap vallen, in hun mandjes net als wij.

## 31 mei, Monopoli en "Clean up the Med".

Monopoli, aan de Adriatische Zee, is een van de drukste havens en is het meest dichtbevolkte gebied van de regio. Het historische centrum is van vroeg Middeleeuwse oorsprong, gebouwd bovenop de overblijfselen van een versterkte Messapische nederzetting van de vijfde eeuw voor Christus, met uitzicht op de zee, omgeven door hoge muren. Achter de stad verheft zich het reliëf van 408 meter hoog, genaamd "Le Serre", dat zich langs de Adriatische Zee uitstrekt en deel uitmaakt van het Adriatische Carbonara gebergte. De kust is vlak met inhammen. Er zijn meer dan 25 meren en zandstranden en het is een lustoord voor badgasten en duikliefhebbers.



Wij hebben besloten een dag in Monopoli te blijven. De vissershaven is een van de meest authentieke in de provincie met een grote vloot. Het oude centrum is opgebouwd uit witte huizen met veel exotische planten voor de deur, hoekige kleine steegjes en oude kerken, met als centraal punt de enorme Kathedraal. We bezoeken de kerk Santa Domenico met zijn overdadige witte barokversieringen en prachtig beschilderd plafond. In de kerken van dit deel van Italië vinden we vaak Madonnabeelden naast het altaar vol met bloemen en behangen met giften van de inwoners, die regelmatig komen bidden, het voetstuk van het beeld kussen en hopen op zegen, genezing of geluk. In deze kerk staan twee beelden van heilige monniken. De gewaden zijn behangen met ringen, armbanden, gouden kettinkjes...

### San Domenico

De Kerk en voormalig klooster is het symbool van artistieke en historische waarde van de stad en getuigt van haar geschiedenis tussen de 15e en 18e eeuw. In april 1528, toen de pest de stad trof, openden de uitgeputte inwoners de deur voor 400 Venetiaanse soldaten i.p.v. de verwachte oprukkende Spanjaarden. De bevelhebber brak alle gebouwen af zodat de Spanjaarden daar geen gebruik van konden maken. In het jaar 1530 vroegen de priesters aan paus Clement VII om de kerk te herbouwen en de miniatuurartiest Giambellino werd uitgenodigd om de decoraties te maken. In de loop der eeuwen zijn 3 stijlen ontstaan: Gotisch, Renaissance en Barok.

De tweede kerk die wij bezoeken is de Chiesa Amalfitana. Volgens de overlevering bouwden zeelui uit Amalfi, die schipbreuk hadden geleden, de Crypte. Daarboven ontstond de kerk die uit tufsteen werd opgetrokken. In de Crypte bewonderen wij de fresco's aan het plafond.

Derde cultureel erfgoed is de kerk San Francesco d'Assisi. Wij noemen het de blauwe kerk. Binnen is het een stralend licht lila-blauw met witte decoraties. Volumineus en ruimtelijk, in Renaissance en Barokstijl, gebouwd in de 18e eeuw.

Je kan je bijna geen idyllischer centrum voorstellen dan het centro storico van Monopoli, waar we op een helder wit pleintje een koffie drinken en een gevulde beignet nuttigen. Het wordt al gauw te heet en we lopen terug naar de boot. Daarbij passeren we het kasteel van Karel V. En we lopen nog even naar binnen. Er is een tentoonstelling binnen de muren en we worden aangesproken door een jongedame die ons speciale kunst wil laten zien, dat gemaakt is van afval, zoals een plastic vogel, een bloem van mosselschelpen, een bril van kurk.... We raken in gesprek: Annelies in Italiaans/Engels en de jongedame in Engels en wat Italiaans. Het zijn studenten die zich vrijwillig inzetten voor het project "Clean the Med 2017". Zie de organisatie hierachter wanneer je klikt op deze link : [www.legambiente.it](http://www.legambiente.it)

Er ontstaat een geanimeerd gesprek over de vervuiling van de zee, de inzet van de studenten en Annelies wil ook wel weten hoe het komt dat zij zo goed Engels spreken, want een andere taal dan Italiaans wordt in Zuid Itale en Sicilie niet veel gesproken. Het feit dat wij per boot reizen interesseert hen ook erg. Wij komen natuurlijk ook veel vuil tegen, vooral plastic dat afkomstig is van vissersboten. Wij hebben het idee dat vissers nog het minst milieubewust zijn. Zoals Peter zegt: „ze flikkeren alles maar in zee”. Wanneer wij vertellen hoeveel vuil er op Sicilië ligt, worden wij het eens dat het een kwestie van mentaliteit is en dat dat moeilijk te veranderen is.

Wij wensen deze studenten met wie wij zo snel een gelijkgestemd contact hebben, heel veel succes. Enthousiast wisselen wij gegevens uit: wij geven ons kaartje en zij geven een folder en we maken foto's met elkaar. We beloven de foto op de site te plaatsen en daarmee extra aandacht aan hun doel te geven.

Wellicht tot ziens Ciao e arrivederci tutti gentili studenti!!

Wanneer het zachtgele avondlicht over Monopoli valt en de middagslaap voorbij is, gaan ook wij weer de stad in. Ten eerste om de Kathedraal te bezichtigen, waarvan Grant heeft verteld dat het een prachtig stuk kunst is met 8 marmeren zuilen. Vanmorgen was de Kathedraal gesloten...

Een bezoek aan de charmante Barokke Kathedraal is een "must". De kerk is gewijd aan de Madonna della Madia. Als gevolg van het feit dat het icoon wonderbaarlijk kwam aangespoeld in de haven bij zonsopgang op 17 december 1107. Deze gebeurtenis wordt nog ieder jaar gevierd. De Kathedraal werd gebouwd op de resten van een Romaanse kerk, met als basis de houten balken van het vlot waarop het icoon, door de mensen die het beeld vonden, de haven van Monopoli was binnen gebracht. In de 18e eeuw werd de kerk herbouwd, met een monumentale facade en klokkentoren. Het is een van de mooiste kerken van Puglia. Het is buitengewoon schitterend, gemaakt in veelkleurig marmer, met veel schilderijen.